

*Csak egyetlen gondolat: túlélni.
Túljutva szobákon, szerelmeken,
sosem viszonzott karácsonyokon,
túljutva vállatólámpák hű szakemberein,
túl kell élnem néhány embert
és akkor majd fölveszem a kesztyűt,
de még szemeimet
térdmagasságba kényszerítik a csillagok,
s ha lehajolnék, tudom:
még eleredne számból a vér.*

Mindig

*Mindig ugyanaz
csak mindig máshol,
mindig a félretaposott álmok,
a bombázás utáni arcok
másnapossága, a magasföldszintes
óvóhelyekről kilépő batyusápadt
éjszakák,
mindig a lázadó másik,
mindig a pengéken sétáló galambok,
mindig magamban, füstösen,
a mondatok örök napfogyatkozásában
már-már feketén,
mindig az állig fröccsenő hazában,
veled, veletek, örökre
a hallgatás erőszakában.*

TÓTH ERZSÉBET

Távirat

*Meztelenül,
egy őszirózsákkal díszített bárd alatt,
közel az ég hívó hattyúihoz,
közel a vásárlók szeméhez,*

egy túlvilági hentes asztalán fekszem,
most osztja el szemem,
lecsapja lábam,
most keveri pálinkabúzába legszebb estéimet,
ha voltam, ha vagyok,
most kell föltámadni,
most kell hentest és bárdot elkábítani,
egy őseberi táncba kezdeni,
minden bort, minden mézet kezemből kiütni,
fejem fölé minden átkot glóriának összegyűjteni,
most kell a mocsaras szőnyegről letérni,
ebben a csillárokkal mérgezett erdőben
kipróbálni az erőmet, most kell eltévedni,
mielőtt elkészülök mint egy festmény
szomorúan és véglegesen,
most kell moslékszagú kézzel
az aranyozott szobrokhoz nyúlni,
mielőtt a filodendron csápjai
elvégzik rajtam az utolsó simításokat.

Ünnepre gondolk, és utazni kell

Kezeim
éhes hollók arcomon
ha most tükörbe néznék nem volna szemem
csak az álmod várom, csak a szüntelen havazásokat
pedig álmod havazásai
lassan minden szerelmet eltorlaszolnak
ünnepre gondolk, és utazni kell
elmérgesedő sebekkel, mezitláb
átgázolva a vaspokol szirénáin
nagyamám kendőt kötő mozdulatából
nyári arcomat kibontani
süttetni magam és megpihenni
nézni ámuldozva a fehérnadrágos fiúkat —
ők volnának a szarvasok?
nem jöttek haza, el se mentek
ingükön szupersztárok
hajuk csimbókosra züllesztve
s az agancs már nem fér ki az autóablakon
ezért is nekem kell szégyenkezni
nekem kell a himnuszig részegedni
halálra gondolk, és utazni kell

*nincs más dolgom, nincs más ünnepem
gyűjtöm a jogot a szemeimnek
gyűjtöm az erőt a sötétségnek
gyűjtöm a szívnek, gyűjtöm a késnek.*

NÉMETH JÓZSEF: TARKA TEHENEK